Temps durant l'any - Trenta-tresè diumenge



Per LlorencP el dl., 12/11/2018 - 00:00

Dn 12,1-3
He 10,11-14.18
Mc 13,24-32

Ens trobem al final de l'any litúrgic, i també es va acostant de l'any civil. L'Església dedica aquests darrers dies abans de l'Advent a reflexionar sobre el sentit de la història, i sobre l'esperança cristiana. I ho fa a través de textos que són més aviat difícils. Difícils perquè hi apareixen imatges grandioses, que se'ns fan estranyes… i difícils perquè ens parlen més o menys directament d'un judici que sempre ens sona malament, ens desagrada.

I malgrat aquestes dificultats, què ens poden dir aquests textos a nosaltres, avui?

1) No tot és igual

Sempre ens agrada recordar els passatges bonics i lluminosos en els que Jesús ens parla de la felicitat (les benaurances), del perdó, de la fraternitat, de la mansuetud…. Però a vegades també trobem textos durs, que parlen que "els estels trontollaran"; en altres ocasions parla de la "porta estreta"... Què ens volen dir aquestes expressions més incòmodes per a nosaltres, que a vegades estem temptats de suprimir o de saltar-nos-els?

Potser ens volen dir dues coses.

D'una banda, que no tot és igual. Que hi ha vides que porten llavors de vida, de vida per al nostre món, i de vida per sempre. I que hi ha maneres de viure que porten a la no-vida, a la violència, a la destrucció, a tancament i les llàgrimes. Penso que tots podem posar rostre a aquestes dues maneres de viure: una que és lluminosa, una altra que enfosqueix i porta a la no-vida.

Per això, no ens ha d'estranyar que apareguin imatges que parlen de destrucció, de no-vida, de 'cruixir de dents'. I no només perquè ens parlin 'de l'infern', sinó perquè ens parlen dels inferns del nostre món: persones soles, abandonades, esclavitzades, abusades, excloses, expulsades, persones que se senten inútils, sense valor, persones enfonsades, que pateixen la violència… Sí, el nostre món és ja, per a moltes persones, un lloc de no-vida.

Per això, aquestes lectures ens parlen també que Jesús pren partit, amb força i claredat, per la vida. I denuncia i vol deixar en clar tot allò que porta a la no-vida. No tot li és indiferent, a Jesús: plora amb els que ploren, li fa mal el patiment dels altres, és sensible a la buidor i la no-vida que pateixen tantes persones.

Jesús és un apassionat per la vida. Per això els camins de no-vida el fan parlar tan vehementment, amb tanta força: "escolteu bé, no tot és igual, no tots els camins de vida porten llavors de vida!".

Això és el que avui estem convidats a considerar: que no tot és igual, que no tot té sentit, que no tot porta llum i vida.

Per això em puc preguntar: la meva vida, porta llavors de vida, de fraternitat, d'amor, de sentit, de companyia, per als altres? És una vida que sembra encara que siguin petites llavors de vida per sempre? És una vida que apunta cap al Regne? Què em diria Jesús sobre la meva vida?

2) Els textos d'avui també ens parlen d'esperança, encara que no ho sembli. D'una esperança forta, valenta, desbordant.

Sí, és cert que Jesús parla que "trontollaran fins i tot els estels", és a dir, que trontollarà fin i tot allò que es considerava més estable i més sòlidament fonamentat de l'univers. Jesús ens parla de que tot pot canviar, tot pot trontollar, tot pot ésser destruït. Però aquesta no és la darrera paraula. La darrera paraula no és que el món, tot ell, és inestable i s'acabarà. La darrera paraula és de vida i d'esperança: "sapigueu que Ell (el Fill de l'home, el Senyor, Jesús) s'acosta", enmig d'aquestes tribulacions. I encara: "el cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran".

Potser aquestes paraules d'esperança, fins i tot enmig de les tribulacions i les dificultats del nostre món, ens poden ajudar a no perdre d'esperança malgrat tot. Però no una esperança que ens faci simplement 'aguantar la tempesta', sinó una esperança que ens posi en marxa, que ens faci estar, malgrat tot, en el costat dels qui treballen pel camí de la vida.

Jo, de quin costat estic: dels camins de la vida, o dels camins de la desesperació? I finalment em puc preguntar: què em sosté en les adversitats per seguir apostant pel camí de l'Evangeli, de la vida, de l'amor generós?

Que el Senyor ens ajudi a no perdre l'esperança, i a saber distingir els camins de vida dels que no porten a res, i a estar al costat de la vida sempre, apassionadament com Jesús ens ensenya.

Que així sigui.

ETIQUETES